

ZARZĄDZENIE

Dnia 17 grudnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **A.K.**

skazanego z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 189 § 1 k.k. i in.

w kwestii sygnalizacji skazanego potrzeby wznowienie z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 14 listopada 2023 r., II AKa 74/23,

- 1. na podstawie art. 542 § 3 k.p.k. nie stwierdzam podstaw do wznowienia postępowania z urzędu,**
- 2. odpis zarządzenia przesłać skazanemu z pouczeniem, że zażalenie nie przysługuje.**

UZASADNIENIE

Skazany A.K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie II AKa 74/23, albowiem w składzie orzekającym zasiadała sędzia X. Y., która została powołana na urząd sędziego Sądu Apelacyjnego w Lublinie przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. Zdaniem wnioskodawcy sąd z udziałem tej sędzi „nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości”, co wynika z szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego, TSUE i ETPCz. Skazany uznał, że w związku z podniesionymi okolicznościami zaistniały podstawy do wznowienia postępowania.

Sygnalizacja istnienia uchybienia z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. okazała się niezasadna.

W uchwale trzech Izb z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt BSA I-4110-1/2020 (OSNK 2020, z. 2, poz. 7), Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że „nienależyta obsada sądu w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (...) zachodzi także wtedy, gdy w składzie sądu bierze udział osoba powołana na urząd sędziego w sądzie powszechnym albo wojskowym na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej w trybie określonym przepisami ustawy z 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw, jeżeli wadliwość procesu powoływania prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności”.

Pogląd ten znalazł potwierdzenie w uchwale I KZP 2/22 z dnia 2 czerwca 2022 r., w której Sąd Najwyższy podkreślił, iż „brak podstaw do przyjęcia *a priori*, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Taka sytuacja zachodzi jedynie w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego, którzy otrzymali nominacje w takich warunkach”. Powyższe oznacza, że wydanie orzeczenia przez sąd powszechny, w składzie, którego zasiada sędzia, który dostał powołanie w wadliwej procedurze przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r. nie stanowi automatycznie uchybienia, które kwalifikowane jest z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. a brak bezstronności i niezawisłości takiego sądu należy ustalić *in concreto*.

Podnoszenie przez skazanego, iż w składzie orzekającym Sądu Apelacyjnego w Lublinie w sprawie II AKa 74/23 zasiadała sędzia X. Y., powołana przez Krajową Radę Sądownictwa ukształtowaną ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., bez podania dodatkowych okoliczności, które mogłyby wskazywać na brak jej niezależności od władzy wykonawczej, nie mogą skutkować przyjęciem, że w tym postępowaniu odwoławczym zaistniało uchybienie z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

Uwadze Sądu Najwyższego nie uszło, iż jest to kolejny wniosek skazanego o wznowienie postępowania oparty na tej samej podstawie, tj. orzekaniu w postępowaniu odwoławczym przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie sędzi X. Y. Tożsamy wniosek złożył skazany pismem, które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 3 października 2025 r. Również w tym piśmie jako podstawę żądania skazany wskazał bezwzględną przesłankę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w związku z udziałem w składzie orzekającym instancji apelacyjnej sędzi X. Y.. Także i w tym przypadku skazany odwołał się do powołania sędzi przez „neo-KRS”. Wniosek skazanego został zarejestrowany pod sygnaturą II KO 195/25. Zarządzeniem z dnia 28 października 2025 r., w trybie art. 542 § 3 k.p.k., stwierdzono brak podstaw do wszczęcia przez Sąd Najwyższy postępowania o wznowienie z urzędu zakońzonego prawomocnie przed Sądem Apelacyjnym w Lublinie postępowania z uwagi na zaistnienie w sprawie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Treść tego zarządzenia jest skazanemu znana, albowiem jego odpis odebrał w dniu 31 października 2025 r. (k – 17 akt II KO 195/25). Z sobie tylko znanych powodów skazany ponowił wniosek, dodatkowo odwołując się do takich okoliczności jak: orzeczenie zbyt wysokiej kary (tak wysokie kary zapadają „w sprawach o zabójstwa i usiłowanie zabójstwa”), bezrefleksyjne popieranie oskarżenia, oddalenie wniosków dowodowych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, czy powiązanie polityczne naczelnika Prokuratury Okręgowej w Z..

W rozpoznawanym wniosku A.K. nie podnosi „nowych” (w stosunku do pisma z dnia 3 października 2025 r.) okoliczności, które wskazywałyby, iż skład Sądu Apelacyjnego w Lublinie z udziałem sędzi X. Y. nie jest sądem ustanowionym ustawą, a ona sama nie daje gwarancji niezawisłości i bezstronności. Należało więc uznać, że nie doszło do naruszenia prawa w postaci art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym wskazanej Sędzi, powołanej w wyniku procedury przeprowadzonej przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Z tych powodów należało stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

[WB]

[r.g.]